

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἦλθον, ἦλθον, ἦλθον οἱ διακόσιοι ὀκτὼ πατέρες . . . τοῦ Ἔθνους. Καλῶς τοὺς δεχθήκαμε καὶ καλῶς τοὺς δεχθήκατε! Ὁ βασιλεὺς, γνωρίζων τὰ φιλόθρονα αἰσθήματά μας, ἐζήτησε πάλιν . . . θυσίας. Θὰ τὰς προσφέρωμεν. Καὶ διατί ὄχι;

Δόξα τῷ Θεῷ ἡ σταφίς μας πωλεῖται εἰς τοὺς κουτόφραγκοὺς πολὺ ἀκριβὰ, εἰς τὸ ἥμισυ τῶν ὄσων ἐξωδεύσαμεν πρὸς καλλιέργειάν της.

Τὸ συνάλλαγμα πηγαίνει λαμπρὰ! τὴσιν μεγάλην τιμὴν ἔκκεμεν ἡ Ἑλλὰς εἰς Ναπολέοντα τὸν Γ'. ὥστε διὰ νὰ ἴδῃ τις τὴν εἰκόνα του ἀπαιτεῖται πληρωμὴ ἐκ δραχ. 35 καὶ . . . ἔχει ὁ Θεός!

Αἱ οἰκίαι μας ἔνεκα τῶν τελευταίων σεισμῶν τῆς Ζακύνθου καὶ τῶν Θηβῶν ἔγειναν νέαι καὶ ὠραῖαι.

Ἐν Ἑλλάδι ὑπάρχει τόσος πλοῦτος, ὥστε οἱ σχετικῶς πλουσιώτεροι, οἱ Λάκωνες δηλονότι, μὴ ἔχοντες ποῦ νὰ ἐξοδεύσωσι τὰ χρήματά των μεταβαίνουνσι καθ' ἑκατοντάδας εἰς . . . Ἀμερικὴν. Διὰ νὰ δεῖξουν ὅμως ὅτι κατὰγονται ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους Σπαρτιάτας, διαδίδουν ὅτι δῆθεν μεταβαίνουν εἰς Σικάγον πρὸς εὑρεσιν ἐργασίας.

Ἡμεῖς δὲν τοὺς πιστεύομεν, ἀλλὰ συμφωνοῦμεν μετὰ τοῦ βασιλέως, ὅτι εἰς τὰ κτήματα τῆς Μανωλάδος, εὐρυνθησόμενα προσεχῶς καὶ δι' ἐτέρων παραχωρήσεων τοῦ Κράτους, θὰ ὑπάρχῃ ἐργασία καὶ ἡμερομίσθιον δι' ὅλους τοὺς Ἕλληνας!

Τί καλὸς βασιλεὺς!

Ζήτω ὁ Βασιλεὺς!

✱

Ἦλθον οἱ Βουλευταὶ, ἐξέλεξαν τὸν πρόεδρόν των καὶ ἀμέσως ἀπῆλθον ἐπὶ ἑπταήμερῳ ἀδείᾳ ἵνα τὴν μὲν κυβέρνησιν ἀφήσωσι ἡσυχον νὰ συντάξῃ τὰ νέα φορολογικὰ νομοσχέδιά της, καὶ περ δηλώσασαν εἰς τοὺς φίλους της ὅτι ἀνεδέχθη παρὰ τοῦ βασιλέως τὸν σχηματισμὸν ὑπουργείου ἄνευ φόρων, οὗτοι δὲ φροντίσωσιν ἕκαστος πρὸς ἔκδοσιν τῆς ἐφημερίδος των.

Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ἔλεγεν ὁ Θεὸς ἀνθρώπος πρὸς τοὺς ἑαυτῶν μαθητάς, ὅτι οὐκ οἴδατε τὴν ὥραν καὶ τὴν στιγμήν καθ' ἣν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται.

Ἐχετε ἐτοιμὴν τὴν Ἐφημερίδα σας καὶ κολακεύτέ με, λέγει σήμερον ὁ Βασιλεὺς, ὅτι οὐκ οἴδατε πότε ὁ κ. Παπαδιαμαντόπουλος θὰ σας καλέσῃ ἐκ μέρους Μου εἰς τὰ ἀνάκτορα.

✱

Πράγματι, από τῆς 17 Φεβρουαρίου 1892 ἕκαστος βουλευτής, ἕκαστος πρῶν βουλευτής, ἕκαστος διαδάτης, ὡς ὁ ὑποφινόμενος, δύνανται νὰ γείνη, βασιλικῆ θελήσει. Πρωθυπουργός εἶναι ἡ μόνη θέσις ἣτις δὲν ἀπικτεῖ προσόντα.

*

Πρὸς τοῦτο ὅμως εἶναι ἀπαράιτητος καὶ μία ἐφημερίς. Ἐμπρός, λοιπόν! Ἐφημερίς τις τῶν Πατρῶν ἠρίθμησε περὶ τὰς δέκα τοιαύτας, ἐκδιδομένης πρὸ μηνός, μεταξύ δὲ τούτων ἔσχε τὴν καλωσύνην νὰ κατατάξῃ καὶ τὴν «Οἰχογένεια» ἐνῶ αὕτη οὐ μόνον διανύει τὸν δέκατον ἤδη μῆνα ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς της, ἀλλὰ καὶ ἀναγινώσκεται ἀπ' ἀρχῆς παρὰ τῆς διευθύνσεως τῆς συναδέλφου εἰς ἣν τακτικῶς τὴν ἀποστέλλομεν.

*

Πόσον ἀκριβεῖς πληροφορίας ἔχουσιν αἱ ἐπαρχιακαὶ ἐφημερίδες περὶ τῶν ἐν Ἀθήναις πραγμάτων ἀρκεῖ νὰ δείξῃ καὶ ἡ κατωτέρω εἰδήσις, ἣν μεταφέρομεν ἐκ τινος νεαρῆς συναδέλφου τῶν Καλαμῶν :

«Τὸ νέον Ὑπουργεῖον ἐσχηματίσθη ὡς ἀκολούθως: Ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν, Θεοτόκης. Ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν, Δραγούμης τῆς Παιδείας, Κοσονάκος τῶν Ναυτικῶν Κανελλόπουλος ..

*

Ἐπειδὴ πρόκειται περὶ ἐφημερίδων δὲν ἀντέχομεν εἰς τὸν πειρασμὸν νὰ θίξωμεν καὶ τὸ τρυφερὸν αὐτῶν ζήτημα. Πῶς βγαίνουν, δηλ. μὲ τί χρήματα ;

Ἐκ τῆς πεντάρας, ἀνθ' ἧς αὐταὶ πωλοῦνται τὰ δύο λεπτὰ ἀνήκουσιν εἰς τὸ πρῶτον καὶ ἕτερον ἡμισυ εἰς τὸ δῆμόσιον. Μένουν δύο καὶ ἡμισυ λεπτὰ. Ἐξεταστέον: Μὲ αὐτὰ τὰ 2 1)2 λεπτὰ, δύναται εἰς ἐκδότης ἐφημερίδος, πτωχός, ὡς οἱ πλείστοι τῶν νέων ἐκδοτῶν, νὰ πληρώνη τυπογραφικὰ, χάρτην, ἐνοίκιον, φωτισμὸν, συνεργασίαν, ὑπηρεσίαν, κλπ. κλπ.; — Ὅχι! — Τότε λοιπὸν ποῦ εὐρίσκουν τόσας χιλιάδας; — Μήπως;... «Θοῦ, κύριε, φυλακὴν τῷ στόματί μου», ἢ κατὰ τὸν Μπαρμπά Λιναρόδον: «Ἄς καταπιῶ τὴ γλῶσσά μου»!

*

Αἱ παλκικαὶ ἐν τούτοις ἐφημερίδες ἔχουσιν ἐκ διατριβῶν τινῶν ἔσοδα, τὰ ὅποια ἀγνοῶ ποῦ πρέπει νὰ κατατάξωμεν μεταξύ τῶν κρυφῶν ἢ μεταξύ τῶν φανερῶν· διότι, διὰ μὲν τοὺς ἐκδότας πιθανὸν νὰ ἦναι φανερά, ἀλλὰ δὲν ἔχει οὕτω καὶ διὰ τοὺς διατριβογράφους,

οἵτινες δι' αὐτῶν ζητοῦσι νὰ ἀποκτήσωσι διὰ λαθροχειρίας... φήμην.

Εἰς τὴν πρώτην κατηγορίαν τῶν τοιούτων διατριβογράφων ὑπάρχοντες οἱ ἱατροὶ, περὶ ὧν κατ' ἐκέρχην εἰς τὰς ἐφημερίδας ἀναγινώσκωμεν τὰ ἐξῆς:

«Εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας τὸν ἀριστὸν ὀδοντοῖατρον τῆς πόλεώς μας κ Μπόγιαν, ὅστις μετὰ μεγάλης ἐπιτηδειότητος, καὶ χωρὶς οὔτε νὰ τὸ αἰσθανθῶ κἀν, μοὶ ἐξήγαγεν ἕνα βεβλαμμένον ὀδόντα κτλ Δέξασθε κτλ

(Ὑπογραφή) Α. Φαφουτόπουλος».

Διὰ τὴν διατριβὴν ταύτην Ἡ Α. Ε. ὁ ὀδοντοῖατρος πληρώνει 5 δραχμὰς ἀντὶ τοῦ κ. Φαφουτοπούλου, ὅστις οὐδέποτε ὑπῆρξε.

*

Μετὰ τοὺς ἱατροὺς ἔρχονται εἰς τὴν ρεκλάμαν οἱ φιλάνθρωποι καὶ οἱ τίμιοι.

Περὶ τούτων ἀναγινώσκωμεν κατ' ἐκέρχην τὴν εἰδήσις ὡς τὴν ἐξῆς:

«Εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας τὴν ἀριστὴν δεσποινίδα Μαρ. Σιππασμένου, ἣτις εὐροῦσα τὸ χαρτοχυλάκιόν μου μὲ πολὺ τίμους σημειώσεις μοὶ τὸ ἐπέστρεψεν ἀμέσως, μὴ δεχθεῖσα μηδὲ νὰ τὴν εὐχαριστήσω».

Βεβλῆς δὲν ἐδέχθη τὴν ἔκφρασιν τῶν εὐχαριστιῶν τοῦ ἐπανευρόντος τὸ ἀπολωλὸς χαρτυλάκιον, ἀλλ' ἀπήτησε παρ' αὐτοῦ τὴν δημοσίευσιν τῆς ἄνω εἰδήσεως· ἴσως μάλιστα καὶ νὰ ἐπλήρωσεν ἡ δεσποινὶς Σιππασμένου τὸ ἀντίτιμον τῆς ἄνω δημοσιεύσεως.

Καὶ δὲν εὐρίσκειται εἰς, ὅστις νὰ τῆ εἴπῃ: «Ἄν ἔδωκες, δεσποινίς, τὸ εὐρεθὲν, τὸ κατῆκόν σου ἔπραξες».

*

Ἄλλος πόρος τῶν ἐφημερίδων εἶναι: τὰ πρωτόκολλα τῶν μονομαχιῶν ἢ μᾶλλον τῶν πρὸς μονομαχίαν ἀποπειρῶν, αἵτινες τελειώουσιν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, μὲ μίαν μακαρονάδαν εἰς τὸ Καρὲ-Ρεστωράν.

*

Ὁ σπουδαιότερος ὅμως τῶν πόρων τῶν ἐφημερίδων προέρχεται ἀπὸ δημοσιεύσεις διατριβῶν ἀφροσῶν τὰ δικαστήρια καὶ μόνον αὐτά.

Ἐδανείσθη τις πέντε δραχμὰς καὶ δὲν ἔχει νὰ τὰς πληρώσῃ. Μὴ νομίζετε ὅτι ὁ δανειστής θὰ κάμῃ κατὰ τοῦ ὀρειλέτου τοῦ ἀγωγῆν; Πολλοὺ γὰρ καὶ δεῖ.

— Ἐγὼ νὰ πάω 'ς τὰ δικαστήρια γιὰ νὰ μοῦ φῶν οἱ δικηγόροι τὴν περιουσίαν μου; Ἐννοια σου καὶ ξέρω γὰρ τί θὰ τοῦ κάμω.

Καὶ τί κάμνει, νομίζετε;

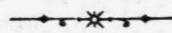
Πηγαίνει εἰς τὴν ἐφημερίδα του εἰς ἣν πληρώνει διπλάσια τοῦ ἀμφισβητουμένου ποσοῦ, διὰ ν' ἀναγιώσουν οἱ φίλοι του τὴν ἐπαύριον τὰ ἐξῆς:

«Τὸν Νικ. Παπαδόπ. παρακαλῶ νὰ μοῦ πληρώσῃ τὰς πέντε δραχμὰς τὰς ὁποίας μοὶ ὀφείλει, ἂν θέλει νὰ μὴ τὸν ἐκθέσω μὲ τὸ ὄνομά του.

Ἄμβρόσιος Παπανικολετόπουλος.

Ὁ κ. Νικ. Παπαδόπ. μετὰ τὴν ἀνωτέρω διατριβὴν βάνει τὰ δυνατὰ του καὶ εὐρίσκει ἐν πεντόδραχμον τὸ ὅποιον δίδει... εἰς τὴν αὐτὴν ἐφημερίδα διὰ νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὸν Παπανικο... κλπ. ὅτι «οὐδέποτε ἐδανείσθη παρὰ τοῦ Παπανικολετοπούλου, δν ἀποκαλεῖ ἄτιμον» καὶ τὰ ρέστα.

Διαδάτης

ΕΝ ΜΕΓΑ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΟΝ ΖΑΤΡΙΚΙΟΥ

Θερινὴν τινα ἡμέραν, πρὸ 50 σχεδὸν ἐτῶν, ὁ Σουλεϊμάν Πασσᾶς, γενικὸς διοικητὴς τοῦ Αἰγυπτιακοῦ Πυρροβολικοῦ, ἐκάθητο ἐξωθεν τοῦ καφενείου τοῦ Νεῖλου ἐν Καίρῳ. Εἰς τὰς πέριξ τραπέζας ἐκάθητο διάφοροι στρατιῶται ἐξ ἐκείνων, οἵτινες πρὸ τινῶν μηνῶν τὸν εἶχον βοηθήσει εἰς τὰς κατὰ τοῦ Σουλτάνου Μαχμουτ μάχας.

Πολλοὶ τούτων εἶχον πολεμήσει μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Νιζιβ, ὅτε οὗτος κατετρόπως τὰ Τουρκικὰ στρατεύματα, ἀτινα ἦσαν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Χαφίζ Πασσᾶ καὶ τοῦ λοχαγοῦ φὸν Μόλτκε, ὄντος τότε εἰς τὴν ῥηρησίαν τοῦ Σουλτάνου. Ὁ Σουλεϊμάν Πασσᾶς ὅμως δὲν προσεῖχε παντάπασιν εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν στρατιώτας, οὔτε εἰς τὸν Χαφίζ Πασσᾶν, οὔτε εἰς τὸν Μόλτκε, οὔτε τὴν μεγάλην μάχην τοῦ Νιζιβ εἶχεν ἐν τῷ νῷ. Ὅλη ἡ προσοχὴ του ἦτο συγκεντρωμένη εἰς τὸ πρὸ αὐτοῦ ἀθάκιον τοῦ Ζατρίκιου.

Ὁ Σουλεϊμάν Πασσᾶς ἦτο διάσημος Ζατρίκιστής. Ὀλίγας ἐβδομάδας μετὰ τὴν εἰς Καίρον ἐπιστροφήν του, εἶχε πολλάκις κερδίσει τὸν Οὐλέμα Ρεσχίδ Πασσᾶν, ἄλλοτε δεινὸν παίκτην τῆς Βορείου Αἰγύπτου. Ἐθεώρει τὴν ἐν τῷ Ζατρίκιῳ φήμην του οὐχὶ ὀλιγότερον ἐνδοξον ἀπὸ τὴν τοῦ πολεμάρχου. Ἐπρέσβευεν ὅτι, τὸ Ζατρίκιον εἶνε τὸ κατ' ἐξο-

χὴν στρατιωτικὸν παιγνίδιον καὶ δὲν ἀπέκαμνε συγκρίνων τὴν στρατηγικὴν αὐτοῦ μετὰ τὴν στρατηγικὴν τοῦ πεδίου τῆς μάχης.

Κάθε ἀπόγευμα συνήντα ἐν τῷ ἐν λόγῳ καφενεῖῳ τὸν Οὐλέμα Ρεσχίδ Ἀγῆν καὶ τὸν ἐκέρδιζε πλέον ἢ ἀπαξ. Κατὰ τὸ ἀπόγευμα ὅμως τοῦτο, πρὸ 50 σχεδὸν ἐτῶν, ὁ Οὐλέμα Ρεσχίδ Ἀγῆς ἠρροπόρησε νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Βατερλώ του καὶ ὁ Σουλεϊμάν Πασσᾶς ἔκαμνε κατὰ μόνας εἰσαγωγικὰς τινὰς ἀκροβολισμοὺς ἐνῶ ἀνέμενε τὴν ἀφιξίν τοῦ ἀντιπάλου του.

Τὴν διασκεδασίαν του ὅμως ταύτην διέκοψεν ἡ ἐν τῷ καφενεῖῳ ἐμφάνισις νεαροῦ ξένου μετὰ ὑψηλὸν ἀνάστημα καὶ ὀστεώδη φυσιογνωμίαν. Ὁ ξένος εὐθέως διηυθύνθη πρὸς τὴν τραπέζαν τοῦ Πασσᾶ, ἀφοῦ δὲ ἐχαίρεισεν ἡμιστρατιωτικῶς, εἶπε διὰ φωνῆς, ἣν πάντες ἠδυνήθησαν ν' ἀκούσωσι.

— Πασσᾶ, σὰς προσκαλῶ εἰς ἕν παιγνίδιον Ζατρίκιου.

Πάντες οἱ ἐν τῷ καφενεῖῳ ἀξιωματικοὶ ἐστράφησαν πρὸς τὸν ἰσχνὸν καὶ ὠχρὸν νέον, ὅστις ἴστατο πρὸ τοῦ διοικητοῦ των. Ὁ Πασσᾶς τὸν παρετήρησε περιέργως.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας, ἀπήντησε μετὰ μακρὰν σιγῆν. Συνήθως τί ποσὸν παίζετε ;

— Κάποτε τίποτε καὶ κάποτε πολλά. Τοποθετήσατε τοὺς πεισοὺς, Πασσᾶ μου.

— Λοιπὸν, 100 δουκάτα δὲν θὰ εἶνε πολλά. Ὁ ξένος κατανέυσας ἔλαβεν ἐν κάθισμα καὶ πάραυτα ἤρχισε τὸ παιγνίδιον. Πάντες οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ καφενείου ἀφῆκαν τὰς θέσεις των καὶ περιεκύκλωσαν τοὺς παίκτας. Αἱ πρῶται ὀλίγαι κινήσεις τοὺς ἔδωκαν νὰ ἐνοήσωσιν ὅτι οἱ μακροὶ καὶ ὀστέινοι δάκτυλοι τοῦ ξένου πολλοὺς παίκτας τοῦ Ζατρίκιου θὰ εἶχον φέροι εἰς δυσχερῆ θέσιν.

Μετὰ πάροδον εἴκοσι λεπτῶν τῆς ὥρας οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Πασσᾶ ἐξήστραψαν καὶ μειδίμα συνέστατε τὰ χεῖλη του. Συνέλαβεν ἐν σχεδίῳ ὅπερ ἐνόμιζεν ἀπόρθητον. Ἐθῆκε τὴν βασιλισάν του πρὸ τῆς τοῦ ἀντιπάλου του. Οἱ ἀξιωματικοὶ ἤρξαντο δυσαναστατούντες, διότι ἐνόμισαν ὅτι ὁ διοικητὴς των δὲν εἶχε σκεφθῆ καλῶς. Μόνον ὁ Ρεσχίδ Ἀγῆς, ὅστις ἐν τῷ μεταξύ εἶχε πλησιάσει τὸν κύκλον τῶν περιέργων ἐφάνετο εὐχαρῖς.

Ἐπεδοκίμασε τὸ σχέδιον τοῦ φίλου του ὦν καὶ αὐτὸς βέβαιος ὅτι πράγματι ἦτο ἀπόρθητον.

— Ὅθι πάρη τὴ βασιλισσά· ἀνέκραζεν εἰς τῶν θεατῶν ἀνυπομόνας.

— Τότε θά γίνη μὰτ σὲ τέσσερες κινήσεις ἀπὴντησεν ὁ Ρεσχίδ Ἀγξ.

— Καὶ ἂν δὲν τὴν πύρη;

— Θὰ χάσῃ τὴν δίκήν του· προσέθηκεν ἐμ-
βριθῶς ὁ Ρεσχίδ Ἀγξ.

Ὁ ξένος ἐκίνησεν ἕνα στρατιώτην. Ὁ Σου-
λεϊμάν τοῦ ἐπῆρε τὴν βασιλισσάν. Οἱ ἀξιο-
ματικοὶ νομίσαντες ὅτι τὸ πᾶν ἐτελείωσε διὰ
τὸν λιπόσαρκον νέον ἐπέστρεψαν εἰς τὰ καθί-
σματά των. Ταχέως ὅμως ἠναγκάσθησαν νὰ
ἐπανέλθωσιν ἀκούσαντες τὰς μύνας λέξεις τοῦ
ξένου ἀφ' ἧς εἶχε καθήσει εἰς τὴν τράπεζαν
τοῦ παιγνιδίου.

— Πασσᾶ, εἰς ἐπὶ κινήσεις εἶσθε μὰτ.

Τὸ ἐνδιαφέρον τῶν φίλων τοῦ Πασσᾶ ἐξή-
φθη εἰς ἔπακρον. Ἡρίθμουν ἐκάστην κίνησιν
γεγωνυία τῆ φωνῆ. Μία — δύο — καὶ ὁ
Πασσᾶς ἤρχισε νὰ στενοχωρῆται, τρεῖς — Τέσ-
σερες — καὶ ἄνθρωποι του ἐξήρῶθησαν παν-
ταχόθεν. Πέντε. — Μάτην ὁ Πασσᾶς ἐπειράθη
νὰ διασπάσῃ τὴν πολιορκίαν θυσιάζων τὴν
βασιλισσάν του. Ἐξ — ἀπέσυρε τὸν βασιλέα
του εἰς μίαν γωνίαν. Ἐπτὰ — ὁ ξένος ἀνέ-
κραξε :

— Μὰτ.

Ἐπικολούθησε βαθεῖα σιγὴ καί, πάντες
ἐστράφησαν πρὸς τὸν Πασσᾶν. Ἐφκίετο σύν-
νους ἐπὶ πολλὰς στιγμὰς χωρὶς νὰ προσφέρῃ
λέξιν. Εἶτα παρετήρησεν ἐταστικῶς τὸ πρό-
σωπον τοῦ ξένου καὶ εἶπε :

— Μίαν μόνον φορὰν μέχρι τοῦδε ἔχω ἰδεῖ
ζατρίκιον οὕτω παιζόμενον. Ἡ στρατηγική
σας δὲν μοι εἶνε ξένη, δὲν δύναμαι ὅμως νὰ
τὴν πραγματοποιήσω. Τὸ παιγνιδίόν σας μοι
ἐνθυμίζει ἐν ἄλλο, ἀκόμη ὠραιότερον. Ἐπαί-
ζετε μὲ ἵππικόν, μὲ πεζικόν καὶ μὲ βαρὺ πυ-
ροβολικόν μέχρις οὗ τὸ ἔδαφος ὑπεχώρησεν
ὑπὸ τοῦς πόδας μας. Ὁ μέγας ζατρικοπαί-
κτης ἐκ τοῦ βορρᾶ καταγόμενος, ἀντίπαλός
μου ὦν εἶχεν 150,000 ἄνδρας. Εἰς τὰς χεῖ-
ράς του, οὗτοι ἦσαν ἀκατάβλητοι. Ἡ ἀνόη-
τος ὅμως καὶ φθονερὰ συμμετοχὴ τοῦ Χαφίξ
Πασσᾶ κατέστρεψε τὰ σχέδιά του καὶ ἔδωκεν
εἰς ἡμᾶς τὴν νίκην.

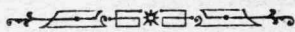
Ὁ Πασσᾶς ἔστη πρὸς στιγμὴν ὅπως ἐξε-
τάσῃ τοῦ ξένου τὴν φυσιογνωμίαν. Ἦτο ἐκ-
φραστικῶς γαληνιαία. Εἶτα ἐξηκολούθησε :

— Νέε μου, μοι ἐνθυμίζεις τὸν μέγαν ἐκεῖ-
νον ζατρικοπαίκτην τοῦ βορρᾶ, ὅστις μᾶς
κατετρόπωσε ὅλους εἰς Νιζιβ, ὡς κατετρο-
πώσατε ἐμὲ ἤδη. Μόνον εἰς ἐν τῷ κόσμῳ δύ-
ναται νὰ παίξῃ ὡς σεῖς ζατρίκιον. Ὁ λο-
χαγὸς φὸν Μόλτκε.

— Καὶ σεῖς, ἀπεκρίθη ὁ ξένος, θλίβων τοῦ
Πασσᾶ τὴν χεῖρα· ἐγὼ εἶμαι ὁ Μόλτκε!

[Ἐκ Πατρῶν]

Γ. Π. Π.

EN ANΘΟΣ

ΤΕΘΑΜΜΕΝΟΝ ΕΝΤΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΜΟΥ

Σὲ ἐμάρχεν ὁ χρόνος, ἀλλ' ἡ χεῖρ ἐκείνης πάλιν
Δὲν ἀφῆκε τοὺς ἀνέμους νὰ σὲ σύρουν κσεθῶς·
Σὲ ἐθέρμανεν ἐκπνέον τὴν θερμὴν τῆς τῆ ἀγκάλης,
Καὶ σὲ ἔθαψεν ἐκπνεύσαν εἰς τὴν βίβλον εὐλαβῶς!

✱

Φεῦ! τοῦ ποιητοῦ τὸ ἔαρ ὡς τὸ ἰδικόν σου φθίνει
Κ' ἡ κρυφὴ ἐλπίς τῆς κόρης, κι' ἡ νεότης ἡ χροστῆ
Ὡς τὸ ἄτρον τῆς πρωίας ὠχρίᾳ καὶ τρεμοσθύνει
Ἡ μαραινεται ὡς Σὺ!

✱

Ἄχ! τὸν θάνατόν σου ἄνθος ἔς τὴν ἀγκάλην τῆς
|ἐπάνω
Τὸν ζηλεύω, τὸν ζητῶ
Τί μεγάλη εὐτυχία! παρ' ἐκείνην ἀποθίνω,
Ὡς τὸ ἄνθος τῆς αὐτό!

Ν ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Περιοδικὸν ἐκδιδόμενον κατὰ Πέμπτην.

Γραφεῖον: Ὁδὸς Δεληγεώργη ἀριθ. 36. — Μετα-
ξὺ τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Πελοποννήσου.

Διευθυντῆς καὶ ἐκδότης: Ἰω. Π. Χρυ-
σανθόπουλος.

Συνδρομὴ προπληρωτέα: Ἐν Ἑλλάδι·
Ἐτησίᾳ δρ 6, ἐξαμηνίως δρ 3 Ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος·
Ἐτησίᾳ μόνον φρ. χρυσᾶ 8

Οἱ προπληρώνοντες τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν των
λαμβάνουσι δωρεὰν τὰς «Ἐπαγγελίας» (μυθι-
στόρημα) καὶ τὴν «Βιβλιοθήκην τῆς Οἰκογενείας».
Οἱ ἐξέμνηνοι συνδρομηταὶ οὐδὲν δῶρον λαμβάνουσιν.

Τιμὴ φύλλου: Λεπτὰ 10.

Τιμὴ ἀγγελίων: 5 λεπτὰ δι' ἐκάστην λέξιν.

Πωλεῖται κατὰ φυλλάδια: Ἐν Ἀθήναις, εἰς τὰ
ἐν ταῖς πλατείαις περὶπτερα· ἐν ταῖς ἐπαρχείαις εἰς
τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῆς «Ἐταιρείας τοῦ Γύπου».
Ἐκάστην Πέμπτην μ. εὐρίσκεται παρὰ τοῖς ἐρη-
μεριδοπώλαις τῶν ὁδῶν.

ΝΙΚΟΣ ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Δέχεται τοὺς πελάτας του ἐν τῷ
γραφείῳ του κειμένῳ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ
Πετράκη ἀριθ. 34, πλησίον τοῦ
Πρωτοδικείου.

Ο ΓΑΜΟΣ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

Ἐν Παρισίοις ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς περιεργότατον
βιβλίον, ἀπλήστως ἀναγνωσθὲν παρ' ἀπασῶν τῶν κυ-
ριῶν τῶν Παρισίων. Τὴν τῶν ἡμετέρων ἀναγνω-
στριῶν καὶ ἀναγνωστῶν περιεργίαν ἐπιθυμοῦντες νὰ
ἱκανοποιησῶμεν θὰ μεταφέρωμεν ἐν τῇ «Οἰκογενείᾳ»
κεφάλαιά τινα, αὐτοτελῆ, ἐκλέγοντες αὐτὰ μεταξὺ
τῶν ὠραιότερων.

Α'.

Μία λέξις

Ἡ μήτηρ θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὴν κόρην
τῆς τὴν ἀνάγνωσιν.

Αὐτὴν τὴν ἐπιγραφὴν θὰ ἔθετον εὐ-
χαρίστως ἐπὶ κεφαλῆς τῆς μελέτης μου,
ἐὰν ἀπὸ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1848,
δὲν εἶχε παρέλθει καθ' ὅλοκληρίαν ὁ
συρμὸς τῶν ἐπιγραφῶν παρὰ τῷ φιλο-
λογικῷ κόσμῳ.

Β'.

Ἡ σημαία τῆς ἡδονῆς

Πρὸ εἴκοσιν ἐτῶν (ποῖος δὲν τὸ ἐν-
θυμεῖται!), ἐξεδηλώθη αἰφνιδίως ἐν κί-
νημα κατὰ τοῦ ἀρχαίου θεσμοῦ τοῦ
γάμου.

Γυναῖκες φανατικαὶ ὁπαδοὶ τοῦ Σαι-
νσίμωνος συνῆλθον, ἴδρυσαν περιοδικὰ
καὶ ἐδημοσίευσον μυθιστορήματα, ὅπως
ἀποδείξωσιν ὅτι ὁ γάμος εἶναι :

Ὑπερβολή,
Τερατολογία,
Ἀνηθικότης.

Πολλοὶ τῶν ἀνδρῶν, δελεασθέντες ἀπὸ
τὸ καινοφανὲς τῆς συζητήσεως ταύτης,
ἐτάχθησαν μετ' ἐνθουσιασμοῦ ὑπὸ τὴν
σημαίαν τῆς ἐπαναστάσεως, καὶ ἐσκέ-
φθησαν νὰ φυτεῦσωσιν ἐπὶ κορυφῆς τοῦ
ἀνακαινισθέντος κοινωνικοῦ κτιρίου τὴν
σημαίαν τῆς ἡδονῆς.

Αὕτη ἡ παραζάλη διήρκεσεν ἐπὶ τινα
ἔτη, διατηρουμένη διὰ τῶν ἐξ ἀμφοτέ-
ρων τῶν μερῶν διασταυρουμένων πυρῶν,
ἔπειτα, ἡμέραν τινα, εἶδομεν ὅλους τοὺς
καλοὺς μας ἐπαναστάτας νὰ διευθύνων-
ται ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον εἰς τὴν ὁδὸν
τῆς δημαρχίας, τοῦ Γολγοθᾶ τῆς νεό-
τητος.

Σήμερον τὸ ἀρχαῖον τέρας, τὸ καλού-
μενον γάμος, εἶναι καλλίτερα παρὰ ἄλ-
λοτε· καὶ δὲν παρέρχεται ἡμέρα καθ' ἣν
τὰ διάφορα διαμερίσματα νὰ μὴ προσφέ-
ρωσι μέγαν ἀριθμὸν θυμάτων εἰς τὸν
Μινώταυρον.

Γ'.

Γνώμαι τῶν φιλοσόφων.

Ἄπαντες σχεδὸν οἱ φιλόσοφοι ἐπραγ-
ματεύθησαν δογματικῶς τὸ μέγα αὐτὸ
ζήτημα τοῦ γάμου.

Οἱ μὲν στηριζόμενοι ἐπὶ τῆς Ἀγίας
Γραφῆς ἀπεφάνθησαν ὅτι ὁ γάμος εἶναι
θεῖος θεσμός, ὅτι ὁ Θεὸς δούς τῷ Ἀδάμ
μίαν σύντροφον, ἠθέλησε διὰ τῆς πράξε-
ως του αὐτῆς νὰ δείξῃ ὅτι ὁ ἄνθρωπος
δὲν δύναται νὰ ζῆσῃ μόνος, καὶ ὅτι ἐγεν-
νήθη ὅπως ἀξάνηται καὶ πληθύνηται.

Οἱ δὲ ἐδίδαξαν ὅτι ἐὰν ὁ ἄνθρωπος ἐ-
δημιουργήθῃ ἵνα καὶ αὐτὸς δημιουργῆ,
οὐδὲν ἀποδεικνύει ὅτι πρέπει καθ' ὅλον
του τὸν βίον νὰ μένῃ καθηλωμένος εἰς
ὃν ὄπερ ἠγάπησε μὲν, ἀλλὰ δὲν ἀγαπᾷ
πλέον.

Οἱ Ἀμερικανοί, — ὁ νέος καὶ θετικὸς
οὗτος λαός, — ἀπέφυγον τὸ ἄτοπον τοῦτο
διὰ τῆς ἐφευρέσεως τοῦ διαζυγίου· οὐχὶ
ὅπως τοῦτο ὑπῆρχεν ἄλλοτε καὶ παρ' ἡ-
δπως, ἀλλὰ τὸ διαζύγιον μετὰ πλήρους
μῖν, ἀλλὰ τὸ διαζύγιον μετὰ πλήρους
πανοπλίας νομίμων διατυπώσεων, ἀλλὰ
τὸν χωρισμὸν λαμβάνοντα χώραν διὰ τῆς
ἀπλῆς καὶ καθαρᾶς συναινεσεως ἀμφοτέ-
ρων τῶν συζύγων.

Χάρις εἰς τὴν οἰκονομίαν αὐτὴν τοῦ
ἀμερικανικοῦ νόμου, αἱ νεάνιδες τῆς
Νέας Ὑόρκης, τοῦ Σικάγου, τῆς Φιλα-
δελφείας ἢ τῆς Βαλτιμόρης ἔχουσι πρὸ
αὐτῶν ὀρίζοντα κοσμούμενον ὑπὸ συζύ-
γων.

Ἐχουσιν ὅλα τὰ πλεονεκτήματα τῆς
ἡδονῆς χωρὶς νὰ ἔχωσι καὶ τὰς ὑποχρε-
ώσεις τοῦ καθήκοντος.

Ὁ γάμος παρ' ἡμῖν (ἐν Γαλλίᾳ) ὁμοι-
άζει μὲ ὁδὸν ἀδιέξοδον εἰς ἣν εἰσέρχεται
τις ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ἐξέλθῃ, τ σ ι κ -
μ ἄ ζ σ ο κ ἄ κ ι, ὡς λέγουσιν οἱ Τοῦρκοι.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ὅμως θεωροῦσι τὸν
γάμον ὡς χύτραν, πλήρη ζέοντος ὕδατος,
ἧς ὅταν ὁ ἀτμὸς φθάσῃ εἰς μεγάλην ἐν-
τασιν, ἵνα προλάβωσι τὴν ἐκρηκτικὴν ἀρ-
κεὶ μόνον νὰ πετάξωσι τὸ ἐπίπωμα.

Δ'.

Τὸ γεροντοπαλλήκαρο

Οὐδεὶς εἶναι ἐκουσίως γεροντοπαλλή-
καρο.

Τὸ ἀξιαγάπητον αὐτὸ γ κ α ρ σ δ ν, τὸ
ὁποῖον ἐξάπτει τοὺς συζύγους τοὺς ὁ-
ποίους γνωρίζει, καὶ ὁμιλεῖ πρὸς αὐ-

τούς μετ' εἰρωνείας περὶ τοῦ γάμου, ἔμεινεν ἄγαμον διότι δὲν συνήντησεν ἐπιπρὸ αὐτοῦ :

Τεσσάρων χιλιάδων δραχμῶν ἐτήσιον εἰσόδημα ὑπὸ τὸ πρόσχημα νεάνιδος,

Ἡ ἐλαφρὰν τινα γυναῖκα, ἥτις νὰ τὸν ἐπεισεν ὅτι θὰ νύτοκτόνει ἐὰν οὗτος δὲν τὴν ἐνυμφεύετο,

Ἡ ἀπλούστατα ἐπιτηδεῖαν τινα ὑπηρέτριαν, ἥτις νὰ ἔβαλε κατὰ νοῦν νὰ τῷ ἀποδείξῃ ὅτι αὐτὸς δὲν δύναται νὰ χωρευθῆσθαι ἄλλην σοκολάταν ἢ τὴν ὑπ' αὐτῆς παρεσκευασμένην.

Ὁ καταφρονητὴς τοῦ ὑμεναίου, τοῦ ὁποίου περὶ τὸν φόβον τὰ νεῦρα ὄταν ἀκούῃ νὰ τῷ ὁμιλῶσι περὶ γάμου, ζῆ βίον συζυγικόν, μέχρι θανάτου, μετὰ γυναικὸς ἥτις κυριολεκτικῶς τὸν ξεπουλουλίζει, ἔχουσα πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν πιθανὴν διάρρηξιν τῶν μετ' αὐτῆς σχέσεων του.

Τὸ γεροντοπαλλήκαρον αὐτὸ εἶναι ὀρθὰ κοφτὰ ἕνας βλάξ

Ἐχει ὄλας τὰς δυσαρρεσκείας τοῦ γάμου καὶ οὐδὲν πλεονέκτημα.

Ὁ Δ. λόγου χάριν, ὅστις συζῆ πρὸ δεκαπενταετίας παρανόμως μετὰ τινος ἠθοποιού, ἥτις τὸν ἀπατᾷ δημοσίᾳ, ἐκτοξεύει καθ' ἐκάστην τὸ βέλος τῶν σκωμμάτων του κατὰ τῶν συζύγων καὶ λέγει μετ' ἐγωιστικῆς ἀφελείας. — Ἡμεῖς οἱ ἄγαμοι..

Ὁ Χ. ἔχει δύο ἐρωμένους ὄλας του τὰς ὥρας ἔχει ἀφιερῶσει εἰς τὸ νὰ κρύπτῃ ἀπὸ τὴν μίαν τὰς μετὰ τῆς ἄλλης σχέσεις του. Ἐὰν ὑπάγῃ εἰς τὸ θέατρον μετὰ τῆς μιᾶς, μένει κεκρυμμένος εἰς τὸ τὸ βάθος τοῦ θεωρείου ἐκ φόβου μὴ παρατηρηθῆ παρὰ τῆς ἄλλης. Ἐχει δύο θηλειὰς ἔς τὸ λαιμὸν καὶ ἐν τούτοις διακηρύττει ὅτι οὐδέποτε θὰ πωλήσῃ τὴν ἐλευθερίαν του.

Ἄξιωμα. Οὐδεὶς εἶναι τελείως ἄγαμος.

Ε'.

Ὁ Γάμος ἐν Παρισίοις

Δὲν πρέπει νὰ κρύπτωμεν ὅτι ὁ γάμος, ἐν Παρισίοις ἰδίως, εἶναι, καθαρὰ καὶ ξαστερα ἐπιχειρήσις.

Νυμφεύεται τις ὡς νὰ συνάπτῃ ἐμπορικὴν τινα ὑπόθεσιν.

Ὁ γάμος λοιπὸν εἶναι μία ἐταιρεία ἐτερόρρυθμος, ἐν ἧ ἡ γυνὴ εἶναι ὁ χρηματοδότης καὶ τῆς ὁποίας ἡ ὑπογραφή

ἀνήκει εἰς τὸν ἐπιμελητὴν... εἰς τὸν σύζυγον θέλω νὰ εἶπω.

Δὲν ὑπάρχουν πλέον ἀριστοκράται ἔχοντες τὸ πολῦτιμον προνόμιον νὰ συνάπτωσι γάμους ἐξ ἔρωτος.

Ἐν Ἀγγλίᾳ, εἰς λόρδος βλέπει πτωχὴν τινα νεάνίδα, ἥτις τῷ ἀρέσκει, καὶ τὴν κάμνει πριγκίπισσαν, διότι τὸ εἰσόδημά του ὑπερβαίνει τὰς τριακοσίας χιλιάδας λιρῶν στερελινῶν. Τίς οὐτιδανὸς δύναται παρ' ἡμῖν, χωρὶς νὰ γείνη δυστυχὴς καθ' ἅπαντα τὸν βίον του, νὰ σκεφθῆ κανὲν περὶ τοιαύτης τόσοσ ὀχληρᾶς ἰδιοτροπίας ;

Ἡ Γαλλικὴ ἐπανάστασις, διὰ τῆς καταργήσεως τῶν προνομίων καὶ διὰ τῆς κατακερματίσεως τῶν μεγάλων περιουσιῶν, ἔφερε τρομερὸν κτύπημα εἰς τὰς ἐνθουσιώδεις καὶ συμπαθεῖς καρδίας.

(Κατὰ τὸ γαλλικόν).

Ἀρχ-υλιστῆς

ΑΤΑΚΤΑ

Κυρία τις συμφωνεῖ μετὰ τοῦ φίλου μου Ἰχ νὰ ἐνοικιάσῃ τὴν οἰκίαν του.

— Πολὺ καλὰ, λέγει ὁ Ἰχ, νὰ μοῦ φέρετε ἕνα ἀξιόχρεον ἐγγυητὴν νὰ σὰς τὴνδώσω...

— Πῶς! ἐγγυητὴν; Τόσον ὀλίγον, λοιπὸν, μὲ ἐκτιμᾶτε ;

— Ἐγὼ, κυρία μου σὰς ἐκτιμῶ ὅσον παίρνει, ἀλλὰ καί... ὅσον παίρνω !

Κατὰ τὴν παράστασιν τοῦ «Μάκβεθ» ἐρωτῶ τὸν φίλον μου Μάρκον Σ. περὶ τοῦ πρωταγωνιστοῦ:

— Πῶς σοῦ φαίνεται ὁ Πέρβελης ;

— Ἦ-περβελικός !

ΤΗ: ΦΙΛΗ: ΜΟΥ * *

Ὁ φίλος εἶναι θησαυρὸς ποῦ πειότερο ἀξίζει Ἄπ' ὄλα τὰ πολῦτιμα, ἀσῆμι καὶ χρυσάφι: Μὴ ὁ ζηλιάρης ὁ καιρὸς, ποῦ ὄλα μᾶς τὰ παίρνει Κλέπτει: κί' αὐτὸν τὸ θησαυρὸ, πεντάρα τὴν πεντάρα. ΧΡΥΣ. ΑΛΗΘ

Ἐνοικιάζεται τὸ ἄνω πάτωμα τῆς ἐν ὁδῷ Δεληγεώργη, ἀρ. 36 οἰκίας τοῦ κ. Χρυσανθοπούλου, περιεχομένης 7 εὐρύχωρα δωμάτια, κουζίνας, ταρράτσαν, ἀποθήκην, ὕδωρ πόσιμον, πλυσταρεῖον καὶ λοιπὰ χρειάδην.

Ἐνοίκιον δικαιοτάτον.

Πλεονέκτημα τῶν προπληρωνόντων νέων συνδρομητῶν.

Οἱ δι' ὀλόκληρον τὸ ἔτος 1894 ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ καὶ προπληρώνοντες τὴν συνδρομὴν των, λαμβάνουσιν ὄλα τὰ ἀπὸ τῆς πληρωμῆς μέχρι τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1894 ἐκδοθησόμενα φύλλα δωρεάν.

Α Ν Σ' Α Γ Α Π Ω ;

Τὸ χλωμὸ τὸ φεγγάρι,
Ποῦ προβαίνει ἀπ' τὴν ἄκρη
Τοῦ βουνοῦ σκυθρωπῶ,
Ρώτησέ το τί δάκρυ
Ἐξω χύσει γιὰ Σένα,
Τὴν γλυκεῖά μου παρθένα,
Ποῦ πιστὰ ἀγαπῶ.

✱

Τῆς αὐγῆς τὸ ἀστέρι
Ποῦ μαζῆ μου ἀγρυπνοῦσε
Ἐψηλὰ χαρωπῶ,
Ρώτησέ το, πονοῦσε
Ἡ καρδιά μου γιὰ Σένα,
Τὴν γλυκεῖά μου παρθένα,
Ποῦ πιστὰ ἀγαπῶ ;

✱

Κάθε κῦμ' ἀφρισμένο
Ποῦ κυλᾷ καὶ στενάζει
Καὶ ἀφρόπλαστο σπᾶ,
Ρώτα, εἶδε νὰ μένω
Λυπημένος γιὰ Σένα,
Τὴν γλυκεῖά μου παρθένα,
Ποῦ ἡ καρδιά μου ἀγαπᾷ ;

✱

Τὸ πουλάκι ποῦ ψάλλει
Εἰς τὴν ἐρημὸν μόνον
Τὸν γλυκὸ του σκοπὸ,
Ρώτα, εἶδε μὲ πόνον
Νὰ στενάζω γιὰ Σένα,
Τὴν γλυκεῖά μου παρθένα,
Ποῦ πιστὰ ἀγαπῶ ;

✱

Τὴν φτωχὴν τὴν καρδιά μου,
Ποῦ θλιμμένη εἰς τὰ στῆθεα
Ἐποφύρει, κτυπᾷ,
Ρώτα εἶναι ἀλήθεια
Πῶς κτυπᾷ δι' ἐσένα,
Τὴν γλυκεῖά μου παρθένα,
Ποῦ πιστὰ ἀγαπᾷ ;

Ν. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ.

Θέατρον Ποικιλιῶν

Μάκβεθ. Τὸ παρελθὸν Σάββατον παρεστάθη ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρον τῶν «Ποικιλιῶν» ὁ Μάκβεθ τοῦ δαιμονίου ἀγγλοῦ τραγικοῦ. Τὸ θέατρον κατὰ μιστὸν κόσμου ἐκλεκτοῦ ἡ νεωτέρα κριτικὴ ἐκπροσωπεῖται πλουσίως πρόκειται νὰ κριθῆ ὁ τὸ πρῶτον ἐμφανιζόμενος — ἐν δὲν ἀπατώμεθα — ἐπὶ ἀθηναϊκῆς σκηνῆς κ. Πέρβελης ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Μάκβεθ καὶ ἡ κυρία Ἄρτεμις Ζάμπου ἡ γνωστὴ συμπαθῆς ἠθοποιός.

Ἡ αὐλαία αἶρεται ἐν μέσῳ βαθείας σιγῆς. Ὁ κ. Πέρβελης ἐμφανίζεται ἐπὶ σκηνῆς καὶ τὴν ἐμφάνισίν του χαίρει τὸ κοινὸν διὰ χειροκροτημάτων. Αὐτὴ ἡ προκαταβολικὴ ἐκδήλωσις τῶν αἰσθημάτων τοῦ... κοινῷ — διὰ νὰ μὴ μεταχειρισθῶμεν ἄλλην λέξιν — δὲν μᾶς συναρπάζει. Φρονοῦμεν ὅτι καὶ τὸν ὑποκριτὴν ζημιῶσι καὶ τὸν θεατὴν κάμνει ἀπαιτητικότερον ἀλλ' ἄς προχωρήσωμεν... Ὁ κ. Πέρβελης ἐν τῇ πρώτῃ πράξει ὑποκρίνεται καλῶς, ἐν τῇ δευτέρᾳ προσπαθεῖ διὰ τῆς ἰσχύος τῆς φωνῆς νὰ ἀναπλήρωσῃ δραματικὴν ἀδυναμίαν, ἰδίᾳ καθ' ἣν στιγμὴν ἐξέρχεται τοῦ δωματίου τοῦ Δόγκαν καθημαγμένος μετὰ τὸν φόνον ὃν διέπραξε. Θέλει νὰ δώσῃ δύναμιν καὶ ἀπαγγέλλει ταχέως χωρὶς νὰ χρωματίσῃ, χωρὶς νὰ ἐννοηθῆ παρὰ τοῦ κοινῷ. Ἡ κτηθεῖσα ταχύτης τοῦ κ. Πέρβελη παρασύρει καὶ τὴν κυρίαν Ζάμπου ἥτις τρέχει, τρέχει μὴ χρωματίζουσα ὡς δεῖ. Ἐν τῇ τρίτῃ πράξει ὁ πρωταγωνιστὴς ὑποκρίνεται καλῶς, πολὺ καλῶς τὴν στιγμὴν ἰδίᾳ καθ' ἣν ἐμφανίζεται πρὸ αὐτοῦ τὸ φάντασμα τοῦ Βάγκου εἶναι ἔξοχος. Ἐν τῇ τετάρτῃ καὶ πέμπτῃ πράξει τὸν εὐρίσκομεν ἀμεμπτον.

Ἡ κ. Ζάμπου, ἡ γνωστὴ συμπαθῆς ἠθοποιός ἐμορρώθη τελείως καὶ δύναται νὰ θεωρηθῆ μία τῶν καλῶν μας ἠθοποιῶν ἡ φωνὴ δὲν τὴν βοηθεῖ πολὺ, ἀλλὰ τὴν ἐλλειψιν αὐτὴν ἀναπληροῖ διὰ τῆς καλῆς ὑποκρίσεως. Ἐπιμελής καὶ φιλοπρόδος, θὰ καταστῆ σὺν τῷ χρόνῳ κρῆτιστη.

Ὁ κ. Κοτοπούλης ὡς Μακδῶν ἐνεθουσίητε καὶ ἐχειροκροτήθη ἔχει κατὰ τι εἰς τὸν λάρυγγα καὶ τὰς κινήσεις ὁ ἀριστος ἠθοποιός μας, τὸ ὁποῖον, ἀναλόγως τοῦ μέρους τὸ ὁποῖον ὑποκρίνεται τὸν κάμνει νὰ συγκινή, νὰ συναρπάξῃ τὸ κοινὸν ὑπὲρ αὐτοῦ. Τέλειος Μακδῶν, ὡς ἦτο τέλειος Μάκβεθ ὅτε κατὰ τὴν θερινὴν περίοδον ὑπεκρίνετο τὸ πρόσωπον τοῦτο, καὶ ἐπευφημήθη θουσιωδῶς ὑπὸ τοῦ κοινῷ.

Νέα ἀπεκάλυψε σκηνικὰ προτερήματα ἡ ὄλα νὲν προοδεύουσα καὶ κατακτώσα τοῦ κοινῷ τὰς συμπαθείας νεαρὰ ἠθοποιός Ἀγαθὴ Γεωρ.

γίου υποκριθείσα τὸ πρόσωπον τοῦ Μαλκόλμ μετ' ἐκτάκτου ἐπιτυχίας. Ἐπιμέλεια καὶ ἔρωσ πρὸς τὴν σκηνὴν θὰ τὴν ἀναδείξωσιν ἀρίστην. Τὰ λοιπὰ πρόσωπα ὑπεκρίθησαν ἀπταιστως τὰ μέρη των. Ἐν συνόλῳ ὁ Μάκβεθ ἦτο μία ἐπιτυχία τοῦ καλοῦ μας θιάσου.

X

Ἐνσαρκον ἀγαθὰ. Κόσμος πολὺς, ἐπιτυχία ἀρίστη· ἀμφότεροι οἱ πρωταγωνισταὶ κκ. Πέρβελος ὡς Παῦλος Σανταρόζας καὶ Ἄρτεμις Ζάμπου ὡς Σοφία Κέλερ ἀνέγραψαν προχθὲς τὴν ἐσπέραν μίαν ἔτι ἐπιτυχίαν εἰς τοὺς θεατρικούς θριάμβους των· καὶ τὸ κοινὸν ἐξετίμησε τὴν ἐπιτυχίαν αὐτὴν καὶ ἐχειροκρότησε τοὺς καλλιτέχνας. Ὁ χῶρος τῆς «Οἰκογενείας» δὲν μοι ἐπιτρέπει νὰ ἐκταθῶ πλειότερον, ἄλλως τοῦτο θεωρῶ περιττὸν προκειμένου περὶ ἐπιτυχίας. Εἶμαι τῆς ἀρχῆς ὅτι τὰ σφάλματα, καὶ αἱ ἐλλείψεις πρέπει νὰ ὑποδεικνύονται εἰς τοὺς ἠθοποιούς, ὅταν παρατηρῶνται τοιαῦτα, πρὸς διόρθωσίν των· τοῦτο εἶναι κυρίως τὸ ἔργον τοῦ εἰλικρινοῦς κριτικοῦ· διὰ τοὺς θριάμβους των ἀρκεῖ ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ κοινοῦ πρὸς πλήρη ἱκανοποίησιν των κόπων καὶ των θυσιῶν των· τὸ πολὺ, ὁ κριτικὸς εὐρισκόμενος πρὸ ἐπιτυχίας πλήρους ἀναφωνεῖ μετὰ τοῦ κοινοῦ ἐν: εὐγε, τὸ ὁποῖον εὐχαρίστως σημειῶ καὶ ἐγὼ σήμερον, παρὰ τὰ ὀνόματα τῶν πρωταγωνιστῶν τοῦ «Ἐνσάρκου ἀγάλματος». Ὁ κ. Χρυσάφης ὡς Καστανιόλας τέλειος, ὁ κ. Ι. Βονασέρας ὡς Λουκιανὸς Δαυτὸ εἰς τὸ στοιχείον του, ὁ κ. Τσίνοτος ὡς μοναχὸς Ἀνσέλμος φυσικώτατος καὶ ὁ κ. Κοτοπούλης ὡς Ἀδριανὸς Ἀδριάνης μεγαλειότερος πολὺ τοῦ μικροῦ μέρους τὸ ὁποῖον ὑπεκρίνετο.

K.

Γαλλικὸς θιάσος

Τέλειον θιάσον γαλλικὸν μᾶς ἔφερον ὁ φιλοπρόδοτος καὶ καλλιθέητος διευθυντὴς τοῦ θεάτρου τῶν Ποικιλιῶν κ. Ἀσλάνης. Διὰ πρώτην φοράν αἱ Ἀθηναίαι θὰ θαυμάσωσι τὸν ἐκ τῶν γαλλικῶν ἡφμερίδων μόνον γνωστὸν Μαῦρον Γάτον (*Chat noir*) καὶ τὸν ἐγγαστρίμυθον κ. Παῦλον Καρρῶ μετὰ τοῦ ἠλεκτρικοῦ τοῦ θεάτρου. Αἱ παραστάσεις ἄρχονται αὔριον.

X

Θέατρον Κωμωδιῶν

Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ἐδόθη παράστασις ὑπὲρ τοῦ ἐπ' αἰσίοις οἰωνοῖς συστάντος πρὸ μνηδὸς «Ὁμίλου τῶν φιλοτέχνων». Παρεστάθη ἡ «Σκύλλα» τοῦ μακαρίτου Βασιλειάδου, ἣν μετὰ πολλῆς τέχνης ὑπεκρίθη ἡ κυρία Παρα-

σκευοπούλου, συμπράττοντος καὶ τοῦ καλλίστου ἠθοποιοῦ κ. Δ. Κοτοπούλη, διευθυντοῦ τοῦ θιάσου «Πρόδοτος» καὶ ἄλλων ἠθοποιῶν, μελῶν ἀπάντων τοῦ «Ὁμίλου τῶν Φιλοτέχνων».

Ὁ Ὁμιλος τῶν Φιλοτέχνων, προεδρευόμενος ὑπὸ τοῦ κ. Δουρούτη, καὶ ἀριθμῶν ἤδη περὶ τὰ διακόσια τακτικά μέλη, ἐκ δημοσιογράφων, συγγραφέων, ἠθοποιῶν καὶ λοιπῶν λογίων, σκοπὸν ἔχει τὴν παρὰ τοῖς νέοις ἀναζωπύρῃσιν τοῦ καλλιτεχνικοῦ αἰσθήματος, καὶ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ καλοῦ ἐν τῇ τέχνῃ. Ἀπικρτίζεται ἐκ τριῶν τμημάτων τοῦ δραματικοῦ, τοῦ μουσικοῦ καὶ τοῦ τῆς γλυπτικῆς καὶ ζωγραφικῆς.

Εὐχόμεθα καὶ ἐλπίζομεν νὰ εὐδοκίμησῃ ὁ Ὁμιλος τῶν Φιλοτέχνων, καὶ νὰ φανῇ ἀντάξιός τοῦ ὑψηλοῦ προορισμοῦ του.

Τὸ γραφεῖον, τὸ ἐντευκτήριον καὶ τὸ ἀναγνωστήριον τοῦ Ὁμίλου τῶν Φιλοτέχνων εὐρίσκονται εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ Θεάτρου τῶν Κωμωδιῶν.

X

Θεατρικὰ ποικίλα.

Ἐντὸς τῆς ἐβδομάδος παρεσταθήσονται ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ «Θεάτρου τῶν Ποικιλιῶν» τὰ Μπεμπέ, κωμωδία χαριστάτη τοῦ συνεργάτου μας κ. Ν. Κοτσελοπούλου, ἣτις μεταφρασθεῖσα πρὸ πολλοῦ εἰς τὴν Γαλλικὴν, πικριστάνεται τακτικῶς εἰς τι τῶν ἐν Παρισίοις θεάτρων. Τὸ ὄραϊον αὐτὸ κωμικὸν παίγιον θὰ παρεσταθῇ ἀνευ ὑποβολέως, καθότι αἱ ὑποκριθισόμεναι τὸν Κοκὸν καὶ τὴν Κικὴν ἐπιμελεῖς ἠθοποιοὶ δεσποινίδες Ἀγαθὴ Γεωργίου καὶ Τερψιχόρη Ραῖνεκ, ἐμελέτησαν πολὺ καλὰ τὰ μέρη των.

Χθὲς ἀνεχώρησεν εἰς Θεσσαλονικὴν ὅπως δώσῃ σειράν τινων παραστάσεων ὁ συμπαθὴς ἠθοποιὸς κ. Ν. Κόκος μετὰ τινων ἄλλων νέων ἠθοποιῶν.

Ὁ κ. Μ. Ἀρνωτάκης, μανθάνομεν ὅτι εἰς τὰ Τρίκαλα κάμνει θαύματα· μὰ πότε, ἐπὶ τέλους, θὰ μᾶς ἔλθῃ καὶ ἐνταῦθα διὰ ν' ἀκούσωμεν καὶ ὀλίγην ἀπαγγελίαν τῆς προκοπῆς καὶ ὑπόκρισιν φυσικῆν.

Ἰταλικὸς θιάσος. Εἰς τὸ θέατρον τῶν Κωμωδιῶν ἀρχίζει μετ' ὀλίγας ἡμέρας τὰς παραστάσεις του, καλῶς κατηρτισμένος Ἰταλικὸς μελοδραματικὸς θιάσος ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ γνωστοῦ διδασκάλου κ. Λαμπρούνα. Θὰ παρεσταθῶσι τὰ ἐξοχώτερα τῶν ἰταλικῶν μελοδραμάτων ἐν οἷς καὶ οἱ Παλλιάτσοι, ἡ Καβαλερία ρουστικάννα, Ἰοκόντα κλπ. Ὁ χορὸς ἀποτελεῖται ἐξ 28 πρωσῶπων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν.

ΤΟ ΦΑΝΑΡΙ

Ὁ Ἡλίας Καπετανόπουλος, ἀνθυπίαρχος, βαρυνθεὶς τὴν τύρβην τῆς πόλεως ἐνθα ἠδρεῖ τὸ σύνταγμα του, ἐζήτησε καὶ εὐκόλως κατώρθωσε νὰ διορισθῇ ἀποσπασματάρχης εἰς τινὰ μικρὸν δῆμον, οὗ ἡ ἔδρα ὀλίγας μόνον ὄρας ἀπέειχε τῆς τοῦ συντάγματος του.

Μόλις ἔφθασεν εἰς τὴν πρωτεύουσάν τοῦ δῆμου ἐγένετο ἠρως ἀνδραγαθήματος τινος τὸ ὁποῖον τὸν ἀνύψωσεν εἰς τὸ ζενίθ τῆς τῶν χωρικῶν ὑπολήψεως. Ἡ μονογενὴς θυγάτηρ τοῦ πλουσίου δημάρχου Μαροπούλου, ὀνόματι Ἀγγελικὴ, περιέπεσεν εἰς χεῖρας ληστῶν. Ὁ νεαρὸς ἀνθυπίαρχος ἐκκινήσας μετὰ τοῦ ὑπ' αὐτὸν ἀποσπάσματος ἐν καιρῷ κατὰ τῶν ληστῶν, δὲν τοὺς συνέλαβε μὲν ὡς ἐπεθύμει, ἀλλὰ πολιορκήσας αὐτοὺς στενωῶς, τοὺν ἠνάγκασε νὰ τραπῶσιν εἰς φυγὴν, καὶ ἀφήσωσιν ἐλευθέραν τὴν δημαρχοπούλαν, ἣτις μετὰ συγκινήσεως ἀνέφερε κατόπιν τὸ εὐχάριστον γεγονός εἰς τὸν πατέρα τῆς προσθέτουσα:

— Ἄν δὲν ἦτον ὁ κ. ἀξιωματικὸς ἀπ' ἐδῶ δὲν θὰ εἶχες σήμερα κόρη ἢ καὶ ἂν τὴν εἶχες...

Ἡ κόρη ἐξ αἰδοῦς δὲν ἠδυνήθη νὰ προχωρήσῃ.

— Ὁ κύριος ἀξιωματικὸς δὲν ἔχει παρὰ νὰ διατάξῃ, προσέθηκεν ὁ ἀγαθὸς πατήρ, καὶ εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς του· ὅ,τι θέλει, ἐγὼ θὰ γείνω θυσιά.

— Εὐχαριστῶ, κύριε δήμαρχε, ἐγὼ δὲν θέλω τίποτε· τὸ καθήκόν μου ἔπραξα, μόνον σὰς παρακαλῶ νὰ μᾶς δώσετε καλὰ καταλύματα γιὰ τὰ παιδιὰ ποῦ εἶνε κουρασμένα.

— Ἀμὴ, δίνω γ'ὼ ἀλλοῦ κανάκι σὲ τέτοια ντερισόπαιδα, ἀπήντησεν ὑπερηφάνως ὁ δήμαρχος. Ἐδῶ θὰ μείνουν ὄλοι.

Ὁ δήμαρχος ἀφοῦ ἔδωκε τὰς ἀναγκαῖας διαταγὰς ὅπως προετοιμάσωσιν ὅσον τὸ καλλίτερον τὰ τοῦ δειπνοῦ ἐζήτησε συγγνώμην παρὰ τοῦ νεαροῦ ἀνθυπιαρχοῦ ὡς ἔχων κατεπεύγουσαν ἐργασίαν εἰς τὸ δημαρχικὸν κατᾶστημα καὶ ἀπήλθεν, ἀφείς αὐτὸν μόνον μετὰ τῆς μονογενοῦς θυγατρὸς του, τῆς ὀριῆς Ἀγγελικῆς.

Ἡ Ἀγγελικὴ ἦτο ὄραϊοτέρα πασῶν τῶν δεσποινίδων, οὐχὶ τοῦ χωρίου τῆς, ἀλλ' ὄλοκληροῦ τῆς ἐπαρχίας. Εἶχε κάμει ἀρκετὰς σπουδὰς ἐν Ἀθήναις, καὶ ἐλάμβανε προῖκα τεσσαράκοντα χιλιάδας δραχμῶν. Πολλάκις ὄμως ἠκούσθη ὁ πατήρ τῆς λέγων:

— Ἄν εὖρω καλὸν γαμβρὸν γιὰ τὴν κόρη

μου, ἐμὲ δὲν μὲ μέλει νὰ δώσω κ' ἑκατὸ χιλιάδας.

Καὶ ὄλοι τὸν ἐπίστευον, διότι τὰς εἶχεν. Ἐλεγόν τινες μάλιστα ὅτι ἡ περιουσία του ἀπασα κτηματικὴ τε καὶ χρηματικὴ ὑπερέβαινε τὰς τριακοσίας χιλιάδας.

Διατί λοιπὸν νὰ μὴ δώσῃ τὸ τρίτον αὐτῆς ἀφοῦ μίαν κόρην εἶχε καὶ οὐδένα ἄλλον στενὸν συγγενῆ;

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐγνώριζεν ἐξ ἀκοῆς τὸν δήμαρχον καὶ τινὰς τῶν ἀνωτέρω λεπτομερειῶν· ἀλλ' ὅτε ἔμεινε μόνος μετὰ τῆς Ἀγγελικῆς, δὲν ἐθεώρησε σοβαρὸν νὰ συνομιλήσῃ μετὰ μίξ χωρικῆς περὶ σπουδαίων πραγμάτων τὴν ἠρώτησε λοιπὸν, εἰρωνικῶς ὀλίγον, διὰ τὰ κτήματα, ἂν ἔκαμον ἐφέτος πολὺν καρπὸν καὶ διὰ τὰ πρόμοια.

Ἡ κόρη ὄμως ἐστενοχωρεῖτο. Πρὸ τριῶν ἔτων, ἀπ' ὅτου ἀπεφοίτησεν ἐκ τοῦ Περθεναγωγείου Χίλλ, δὲν συνωμίλησε μετ' ἀνθρώπου ἀνεπτυγμένου καὶ ἤδη, ὅτε εἶχεν ἐνώπιόν τῆς νέον, ὄραϊον, ἀξιωματικὸν τοῦ ἵππικοῦ, πεπαιδευμένον, καίσων τοὺς ἄλλοις σωτήρᾳ τῆς, διὰ καθε ἄλλο ἐπεθύμει νὰ ὀμιλήσῃ παρὰ διὰ τὰ γεννήματα, τοὺς μούστους καὶ τὰ τοῦτοις ὄμοια.

Ὁ εὐφυὴς ἀνθυπίαρχος ἠνόησεν ἐκ τινος μορφασμοῦ τοῦ ὄραϊοῦ προσώπου τῆς, τὸ ἀπρεπὲς τῆς ἐρωτήσεώς του καὶ εὐθὺς ἠλλάξεν ὀμιλίαν:

— Καὶ δὲν ἐπεθυμήσατε τὰς Ἀθήνας, δεσποινίς;

— ὦ! πολὺ, κύριε Καπετανόπουλε· ἂν εὐρισκετό τις νὰ μὲ ἀποσπάσῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ ἐλεεινὸν περιβάλλον με θὰ τῷ ἤμην διὰ βίου εὐγνώμων, θὰ τὸν ἐθεώρουν ὡς δεῦτερον μεθ' ὑμᾶς σωτήρᾳ μου...

— Ἄ! Δεσποινίς, μὴ ἀποδίδετε, σὰς παρακαλῶ, εἰς μίαν ἀπλήν τοῦ καθήκοντός μου ἐκτέλεσιν τόσῃν σπουδαιότητᾳ...

— Εἶσθε μετριόφρων, κύριε Καπετανόπουλε, ὡς ὄλαι αἱ εὐγενεῖς ψυχαί· ἂν εἰσεύρατε πόσον διὰ τῶν προτερημάτων σας αὐτῶν μὲ συγκινεῖτε...

Ὡς ὁ Ἀρχιμῆδης ἐζήτηι τόπον μόνον νὰ σταθῇ διὰ νὰ κινήσῃ τὴν γῆν, οὕτω καὶ ὁ ἠρως μᾶς μόνον νύξιν ἤθελε διὰ νὰ κινήσῃ... τὴν γλῶσσάν του, ἣτις κατὰ τὸ λέγειν τῶν φίλων του, ἐκοπτε περισσύτερον καὶ τῆς σπάθης του αὐτῆς. Ἄλλως τε, δὲν ἐχρειάζοντο καὶ πολλὰ διὰ νὰ τὰ καταφέρῃ με τὴν παρ' αὐτοῦ σωθεῖσαν. Ἡ σφριγῶσα δημαρχόπαις οὐ μόνον ἐδέχθη μετὰ χαρᾶς τὸν προσνεχθέντα αὐτῇ ἔρωτα, ἀλλὰ καὶ ἐμπράκτως ἠθέλησε νὰ

τόν ἀποδείξει, πλὴν ἀτυχῶς ἀνεγκλιτίσθη, ἀκούσασα τὰ βήματα τοῦ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐπανορθομένου πατρὸς τῆς.

— Μὲ συγχωρεῖτε· σὰς ἕκαμα νὰ μὲ περιμένετε, λέγει ὁ ἀγαθὸς δήμαρχος. Ἀγγελικὴ, ἐπεριποιήθης τὸν κύριον ἀνθυπίαρχον;

— Δὲν ἐπρόφθασα, πατέρα, ἀλλ' ἐπιφυλάσσομαι.

Μὴ ἐκπλήττεσθε διὰ τὸ θάρρος τῆς δημαρχοπούλας, ἀγαπηταί μου ἀναγνώστριαι· τὸν ὀκνηρότερον τῶν ἵππων, ἂν μετὰ τριετῆ ἐντὸς τοῦ σταύλου κάθειρξιν, ἀφήσετε ἐλεύθερον, θὰ τὸν ἴδετε τρέχοντα ταχύτερον καὶ τοῦ ἐκλεκτοτέρου Ἀραβικοῦ.

Ἡ Ἀγγελικὴ, ἐνῶ ἐγεννήθη διὰ νὰ ζῆ εἰς μεγάλα κέντρα, βασιλίσσα τῶν συναναστροφῶν, ἡ σκληρὰ μοῖρα τὴν ἔριψεν εἰς μίαν τρύπαν τοῦ δήμου... Παραβυστίων! Ἐπρεπε νὰ ἐπωφελῆθῃ τῆς περιστάσεως πρὸς χειραφέτησιν.

Ἡ τράπεζα ἐστρώθη εἰς τὴν αἴθουσαν διὰ τρία άτομα. Οἱ στρατιῶται ἔτρωγον μετὰ τῶν ὑπηρετῶν εἰς τὴν αὐλήν, διότι ἦτο καλοκαίρι. Ἡ θερμότης ἦτο ἀνυπόφορος· πρῶτον μέσον κατὰ τῆς θερμότητος εὔρον τὸ ἀνοιγμα τῶν παραθύρων· ἀλλ' ἐπειδὴ, ἕνεκα τοῦ ρεύματος τοῦ ἀέρος ἦτο φόβος νὰ μείνουν χωρὶς φῶς, ἀπεφασίσθη ἵνα ἡ λάμπα ἀντικατασταθῇ δι' ἐνὸς φαναρίου.

Τὰ φαγητά, ἦσαν ποικιλώτατα, ἀλλ' οὐδεὶς τῶν συνδικαιτωμένων εἶχον ὄρεξιν· ὁ κ. Καπετανόπουλος ἐπροτίμα νὰ κατατρῶγῃ... διὰ τοῦ βλέμματός τιν ἀγγελομορφὸν Ἀγγελικὴν, ἥτις κύπτουσα ὅπως προσφέρῃ ἕνα μηρὸν ὄρνιθος εἰς τὸν ἐκλεκτὸν τῆς καρδίας τῆς, ἄφινε φιλαρέσκως τὰς τρίχας τῆς οὐλῆς κόμης τῆς νὰ ἐφάπτωνται ὀλίγον τοῦ προσώπου τοῦ εὐερεθίστου ἀξιωματικοῦ καὶ νὰ τὸν κάμνωσι νὰ ἀνατριχιάζῃ ἐξ ἠδονῆς. Ἀφ' ἑτέρου, ὁ δήμαρχος διηγείτο μὲ τίνα τρόπον ἐκέρδισεν εἰς τὴν παρελθοῦσαν ἐκλογὴν· ἐνῶ δὲ ἠτοιμάζετο νὰ ἐξηγήσῃ εἰς τὸν ἐπίσημον ζῆνον τοῦ τίνι τρόπῳ ἐσκέπτετο νὰ κερδίσῃ καὶ εἰς τὴν προσεχῆ, μίαν μαύρην σιὰ διέγραψεν ἀκτίνάς τινας περὶ τὸν μικρὸν τῆς τραπέζης ὀρίζοντα.

— Μία νυκτερίδα, πατέρα, λέγει ἡ Ἀγγελικὴ, ἀφίνουσα ἀδρανῆ τὴν μικρὰν χειρὰ τῆς εἰς τὰς τοῦ νεαροῦ ἀνθυπίαρχου θωπέας.

— Κακὸ σημάδι! λέγει ὁ δήμαρχος, λαμβάνων τὸ φανάρι εἰς χεῖρας. Τώρα θὰ ἴδῃτε, κύριε ἀνθυπίαρχε, μὲ ποῖον ὠραῖον τρόπον θὰ τὴν συλλάβω...

Ἄλλ' ὁ ἀξιωματικὸς εἶχε συλλάβει μὲ ὠριότερον τρόπον διὰ μὲν τῆς ἀριστερᾶς τὴν

ὁμώνυμον χεῖρα τῆς ἀγαπητῆς του, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς τὴν ὀσφύν τῆς.

Ὁ Δήμαρχος ἀδιαφορῶν ἂν ἄφινε τοὺς συνεστιάτορας αὐτοῦ εἰς τὸ σκότος ἔτρεχε μὲ τὸν φανὸν εἰς χεῖρας ἀπὸ γωνίας εἰς γωνίαν τῆς αἰθούσης, κατόπιν τῆς νυκτερίδος, σκοπῶν ἵνα διὰ τοῦ φωτός τὴν ζαλίσῃ καὶ τὴν συλλάβῃ· ἀλλ' αὐτὴ, πονηροτέρα τοῦ ἀγαθοῦ δημάρχου, ἔλαβε καιρὸν καὶ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου· ὁ δήμαρχος δὲν ἀπελπίζεται· τρέχει πρὸς τὸ παράθυρον, ἐξάγει τὸν φανὸν εἰς καταδίωξιν τῆς νυκτερίδος, ἀλλὰ... τίποτε...

— Κρίμα, λέγει, καὶ ἐτοιμάζεται νὰ ἐπιστρέψῃ, ὅτε βλέπει πάλιν τὴν νυκτερίδα ἐπιστρέφουσαν· στρέφει τὸ φανάρι πρὸς τὴν τράπεζαν καὶ... τί βλέπει!

Τὰ χεῖλη τοῦ ἀξιωματικοῦ ἠνωμένα μετὰ τῶν κοραλλίνων χειλέων τῆς κόρης του.

Ἐκ τῆς ἐκπλήξεως οὐδὲ λέξιν ἠδυνήθη νὰ ἀρθῶσιν, ἀλλ' ἐξηκολούθει νὰ τοὺς κρατεῖ τὸ φανάρι, ἐνῶ ἐκείνοι, λιπόθυμοι σχεδὸν ἐξ ἠδονῆς, ἐκάμνον ἠδυπαθῶς τοὺς τέσσαρας ἡμισβεσμένους ὀφθαλμούς των.

Μετὰ ἕν ἔτος ἀνεγινώσκετο εἰς μίαν μεγάλην πολιτικὴν ἑφημερίδα ἡ ἐξῆς ἐπαρχιακὴ ἀνταπόκρισις:

... Ἐξ ὅλων τῶν ἀνωτέρω ὑποψηφίων βουλευτῶν, τὰς πλείονας ἐλπίδας ἐπιτυχίας φαίνεται ἔχων ὁ νεαρὸς ἀνθυπίαρχος κ. Ἡλίας Καπετανόπουλος, ὅστις σὺν τῇ προσωπικῇ του ἀξίᾳ ἔχει καὶ τὴν πολῦτιμον ὑποστήριξιν τοῦ πλουσίου δημάρχου Παραβυστίων κ. Μαροπούλου, τοῦ ὁποῖου πρὸ ἔτους περίπου, εἶναι γαμβρὸς ἐπὶ θυγατρί.

Ἰχ.

ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΥΠΑΛΛΟΥ

Μουσικὴ Σχολὴ

Ὅδοσ Λέκα, Στοὰ Σιμπούλου

Ὁ ἄριστος τῶν ἐν Ἀθήναις διδασκάλων τοῦ Μανδολίνου, γνωστὸς ἐκ τῶν ἀνά πασαν τὴν Ἑλλάδα ἐπιτυχῶν συνκυλιῶν του, εἰδοποιεῖ τὸ κοινὸν ὅτι ἤρξατο ἐκ νέου τῶν παραδόσεων του. Ἐν τῇ αὐτῇ σχολῇ διδάσκειται καὶ ἡ κιθάρα.

Ἡ «Οἰκογένεια» συνιστᾷ τὸν κ. Ἀγγελον Τυπάλλον μετὰ πεποιθήσεως.

ΓΛΥΚΕΙΑ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

[Τῇ Σμαρ. Β. Σ.]

Καμμιά φορά π' ὁ λογισμὸς γυρνᾷ ε' τὰ περασμένα, σ' τὰ χρόνια ποῦ ἦσαν ὄνειρα χρυσοστεφανωμένα, ποῦ ἦσαν ὀροσάτα λούλουδα, γλυκόμερη ἀχτίδα, ποῦ ζοῦσα πάντα μὲ χαρὰ, μὲ γέλοιο, μὲ ἐλπίδα.

✱

Θυμοῦμαι πῶς μικρὸ παιδί περνοῦτα τὴ ζωὴ μου, μὲ μιά μικρούλα γαλανή, (τὴν εἶχα στὴν ψυχὴ μου), εἶχε χρυσᾶ ἄν συννεφο μικρὰ μαλλάκια, καὶ ἄν μικρὸ τριαντάφυλλο δὴ ῥοδινα χειλιάκια.

✱

Πρῶτ', πρῶτ', ἄν ἔφεγγε τ' ἄστέρι τῆς ἡμέρας καὶ μυρωμένος ἔπαιζε σ' τὰ φύλλα ὁ ἀέρας τρελλὸς τὴν ἐπερίμενα σ' τὴν πόρτα τοῦ σχολειοῦ μας. κ' ἦσαν γιὰ μένα φυλακὴ οἱ τοῖχοι τοῦ σπητιοῦ μας.

✱

Παντοῦ μαζὶ καθώμαστε, καὶ τᾶλλα τὰ παιδάκια καρφῶνανε σέ μένανε ζηλιάρικα μ α τ ἄ κ ἰ α, γιὰτὶ ἡ κακὴ δὲν ἔχαριζε σ' αὐτὰ ὅστε μιά λέξι, οὐδὲ ποτὲ μαζὶ μ' αὐτὰ ἠθέλησε νὰ παίξῃ.

✱

Σχολάγαμε κ' εὐθὺς, σφιχτὰ, πιασμένοι ἀπὸ τὸ χέρι, μεσ' ε' τὸ λειβάδι τρέχαμε, σ' ἀνθοσπαρμένα μέρη λουλούδια μάζευα γι' αὐτῆ, τρελλὰ τὴν ἐφιλοῦσα καὶ, μυρωμένο στέφανο, σ' ἐκείνη τὰ φοροῦσα.

✱

Καὶ ἄν ὁ ἥλιος ἔγερνε εἰς τοῦ βουνοῦ τὴ ράχη, δὲν πήγαινε σ' τὸ σπίτι τῆς ποτὲ ποτὲ μονάχη. Μαζὶ κ' οἱ δυὸ πηγαίναμε καὶ μὲ πολλὴ τρεμούλα, περίμενα νὰ τὴν ἴδω τὴν ἄλλη τὴν αὐγούλα.

✱

Τώρα ποῦ χρόνια πέρασαν καὶ περὶ δὲν τὴν γνωρίζω ἂν ποθενὰ δὴ γαλανὰ ματίκια ἀντικρίζω, ἂν ποθενὰ χρυσᾶ μαλλιά κρυφοφιλάει τ' ἀγιέρι. σ' τὰ περασμένα χρόνια μου ὁ λογισμὸς μὲ φέρει.

✱

Καὶ τότε κρύβω στεναγμὸς τοῦ στήθους μου τὰ βίθη, ὄχι γιὰτ, ἡ ἀγάπη μου ἡ παιδικὴ ἐχάθη, ἀλλὰ γιὰ χρόνια π' ἔσβυσαν ἄθωα ἄν λουλούδια. ἄν ἀηδονιοῦ τὴν ἀνοίξῃ, γλυκύτατα τραγοῦδια.

Τρίπολις 7 Σφρ. 93.

Μ Γ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΙΦΟΣ

κέφι-ι ἀλλά

Ἐστάλη ἐκ Τριπλευς ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Ε. Ι. Ρ.

Ἀπάντησις εἰς τὴν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ ἐρώτησιν.

Ἡ λέξις ἥτις ἀναγινώσκειται ἀντιστρόφως εἶναι: αἰκία.

ΤΡΟΠΑΡΙΟΝ

(Ἦχος ὁ Πέντα Ῥούφα...)

Γλυκόστομο μπουκάλι κοντά μου ἔλα πάλι, τὴ γλῶσσα νὰ δροσίσω, καὶ νὰ σὲ ἐξυμνήσω..

✱

Μπροστά σου γονατίζω, θερμὰ σὲ λιβανίζω, τῶν κόπων θεραπεία τῶν πόνων ἰατρεία.

✱

Μπουκάλι σὲ ὑμνοῦμεν, καὶ τρεῖς σὲ εὐλογοῦμεν, ἐσὺ τῆς λύπαις παίρνεις, ἐσὺ χαρᾶς μᾶς φέρνεις.

✱

Μὲ μιά μπουκάλα μόνο ὀρεσίνα, ξανανειώνω, καὶ μ' ἄλλα δὴ ποτῆρια ἀρχίζω πανηγύρια...

✱

Σὺ δύναμι μᾶς δίνεις κ' οὐτ' ἕνα δὲν ἀφίνεις μὲ μούτρα κρεμασμένα καὶ φρούδια μαζεμμένα...

✱

Ζωὴ ἐντὸς μας χύνεις κ' ἀθάνατον θὰ μείνης ἐσὺ μπουκάλι μόνον αἰῶνας τῶν αἰῶνων... Ἀμήν!

(Ἀπρίλιος 1890)

† Ν. ΚΛΩΝΑΡΑΚΗΣ

